

te borgere at komme i kontakt med systemet og få de tilbud, som de har brug for. Det er meget vigtigt, dels at tilbuddene er der, når borgerne har brug for dem, dels at tilbuddene gives dér, hvor borgerne opholder sig. Det vil sige, at der skal være en fremrykket sagsbehandling, så sagsbehandlere møder borgerne i borgernes eget miljø, hvor de føler sig trygge.

Jeg har stor tiltro til, at initiativerne om etablering af udsatteteam, om etablering af satellitkontorer i socialt belastede områder vil have et gavnligt resultat, så langt flere socialt udsatte borgere end nu kan og vil benytte sig af tilbudene fra det offentlige.

Der skal også etableres særlige uddannelsesprogrammer for sagsbehandlere, så deres evne til at behandle de ofte meget komplekse sager bliver forbedret. Og jeg forventer, at langt de fleste initiativer i »Det fælles ansvar II« vil være klar til at blive foldet ud i virkeligheden inden sommeren i år.

Til slut vil jeg sige, at med kommunalreformen er myndighedsansvaret jo som bekendt blevet placeret ét sted. Der er tale om et enstrengt system, og kommunerne kan organisere indsatsen forskelligt. At stille krav om selvstændige juridiske rådgivningsenheder vil jeg f.eks. mene ikke er optimalt i forhold til at kunne løse de udsattes problemer, og jeg synes også, at det skal være op til kommunerne at finde ud af, hvordan de helt præcis griber udfordringen an.

Myndighederne har et ansvar for, at det sociale system indrettes på en måde, så alle borgere får en god og anstændig sagsbehandling, og et af initiativerne i »Det fælles ansvar II« er jo også, at kommunalbestyrelserne forpligtes til at vedtage lokale målsætninger, som beskriver den kommunale indsats på området over for de socialt udsatte grupper og også de ønskede effekter af indsatsen. Så man skal altså lokalt tage stilling til: Hvad er det, man sætter ind med? Hvad er det for nogle metoder, man tager i brug for netop at nå de socialt udsatte?

Og med disse ord kan jeg derfor sige, at regeringen afviser beslutningsforslaget.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg beder ministeren blive på talerstolen. Fru Line Barfod har bedt om ordet for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Jeg må indrømme, jeg er noget forundret over ministerens så stærke afvisning af forslaget, og så er jeg dybt forundret over, at ministeren siger, at det skulle følge af kommunalreformen, at retshjælp er flyttet ud til kommunerne. Nu har jeg fulgt kommunalreformen ret meget, og jeg er også retsordfører og har også fulgt retsreformen, og jeg har ikke på noget tidspunkt hørt, at retshjælp pludselig skulle være blevet et kommunalt ansvar og ikke mere være et statsligt ansvar. Vi har gratis retshjælp en del steder i Danmark, vi har ordningen med gratis retshjælp ved advokat osv. Mig bekendt ligger det stadig under staten og er justitsministerens ansvar og betales af statskassen.

Derfor undrer det mig, at ministeren pludselig siger, at retshjælp, når vi snakker udsatte grupper, skal være noget, kommunerne tager sig af, og ikke noget, staten skal blande sig i. Så derfor vil jeg gerne høre, om jeg fuldstændig har misforstået ministerens svar, eller om der er foregået noget, som har forbigået min opmærksomhed, hvor retshjælp er blevet lagt ud som et kommunalt ansvar.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har overhovedet ikke omtalt retshjælpen. Jeg har understreget, hvad det er, der er kommunernes forpligtelser i forhold til de socialt udsatte grupper, og jeg har understreget, at vi med kommunalreformen nu har fået placeret ansvaret ét sted, hos én myndighed, der så skal sørge for at tilrettelægge den nødvendige indsats med hensyn til at nå ud til og få etableret kontakt til de socialt udsatte grupper.

I forhold til det mål har vi jo netop med »Det fælles ansvar II« lagt meget vægt på, at man skal ud af kontorerne, at man skal gøre meget mere ud af det opsøgende og det kontaktskabende. Og som led i det skal der nu også formuleres lokale målsætninger for, hvad det egentlig er, man gør på området. Der har kommunerne jo mulighed for at sætte ind med lige præcis den indsats, som de synes er den vigtigste for, at de når målet, nemlig at få givet de socialt udsatte de tilbud og få etableret den kontakt, der er behov for.